

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **J. N.**, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem v Praze 2, Karlovo náměstí 28, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Brně, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 18. října 2012, č.j. 14775/12-1506-706611, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 2.064 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 19-8024621/0710, variabilní symbol 5000.**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž krajský soud jedná jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Finanční úřad v Havlíčkově Brodě (dále jen „správce daně“) svým rozhodnutím ze dne 14.5.2012, č.j. 87675/12/223940707248, vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu u Hypotéční banky, a.s., k vymožení nedoplatku a exekučních nákladů žalobce v celkové výši 908.736,20 Kč. K odvolání žalobce Finanční ředitelství v Brně (dále jen „původní žalovaný“) rozhodnutím ze dne 18.10.2012, č.j. 14775/12-1506-706611, změnilo rozhodnutí správce daně tak, že jím vyčíslený nedoplatek ve výši 907.082 Kč a náklady ve výši 1.654 Kč snížil a nedoplatek vyčísлил částkou 839.730,20 Kč a náklady částkou 16.226 Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí původní žalovaný uvedl, že nedoplatky žalobce, které dále ve svém rozhodnutí vyčísлил, byly správcem daně sestaveny ve výkazech nedoplateků ke dni 14.11.2008 a ke dni 10.5.2012. V reakci na uplatněnou odvolací námitku promlčení uvedl, že současná právní úprava institut promlčení nezná. Promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky upravená v § 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní“) byla nahrazena ust. § 160 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“). S účinností od 1.1.2011 jsou nově lhůty nastaveny jako prekluzivní, nikoliv promlčecí. V případě žalobce je nutno vycházet ještě z úpravy předešlé, a to z ust. § 70 odst. 1 zákona o správě daní, podle kterého právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným a dle jeho odst. 2 se promlčecí lhůta přerušuje a běží znovu po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven. Daňový řád upravuje právní vztahy vzniklé za jeho účinnosti, tj. od 1.1.2011, v ostatních případech je třeba vycházet z jeho ust. § 264 odst. 3 a 4.

Z pohledu citovaných ustanovení původní žalovaný jednotlivé vymáhané nedoplatky posoudil na str. 5 a 6 svého rozhodnutí a uzavřel, že dosud nedošlo k uplynutí lhůty pro placení daně, a to ani lhůty maximální, která činí 20 let. Napadený exekuční příkaz označil s odvoláním na ust. § 160 odst. 2 písm. a) daňového řádu úkonem přerušujícím běh promlčecí lhůty.

Původní žalovaný dále uvedl, že vyhověl námitce žalobce u nedoplatku uvedeného pod položkou 001/1 exekučního příkazu a vycházel přitom ze stanoviska Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v rozsudku ze dne 22.3.2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265.

V závěru pak uvedl, že náklady za nařízení daňové exekuce činí 2% z částky, pro kterou je exekuce nařízena, nejméně 500 Kč a nejvýše 500.000 Kč. Exekuční náklady stanovené napadeným exekučním příkazem měly být stanoveny z vymáhaného nedoplatku. Ten činí 811.734,20 Kč (zaokrouhleno na 811.300 Kč) a náklady představují částku 16.226 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobce citoval aktuální úpravu účinnou od 1.1.2011, poukázal ale také na ust. § 47 odst. 1 a 2 zákona o správě daní. Uvedl, že zdaňovací období roku 1999 skončilo 31.12.1999 a tříletá prekluzivní lhůta počala běžet 1.1.2000 a skončila ke dni 1.1.2003.

Žalobce připomněl, že Nejvyšší správní soud se otázkou zániku práva na doměření daně z příjmů fyzických osob zabýval v usnesení ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007- 161, a konstatoval, že daň je dle § 47 zákona o správě daní nutno vyměřit či doměřit pravomocně ve lhůtě tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Vyměření či doměření daně po uplynutí lhůty stanovené v § 47 je nezákonným rozhodnutím. K zániku práva přihlédne jen k námitce účastníka řízení. Dle žalobce je evidentní, že se praxe přiklání ke shora uvedenému výkladu Nejvyššího správního soudu a odchýlení od této praxe nese znaky libovůle soudů.

Žalobce dále nesouhlasil s postupem původně žalovaného, který ve svém rozhodnutí změnil správcem daně vyměřené náklady exekučního řízení a poukázal na to, že tato položka nebyla v podaném odvolání napadena. Proto tento postup shledal v rozporu s ust. § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění.

V závěru navrhl zrušení napadeného rozhodnutí původně žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

K podané žalobě předložil svoje stanovisko žalovaný jako nástupce původně žalovaného Finančního ředitelství v Brně. Vyslovil svůj nesouhlas s názorem žalobce a vyjádřil se k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám.

V úvodu reagoval na námitku žalobce, že ve smyslu ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní uplynula lhůta pro vyměření daně. Odkázal na ust. § 134 odst. 3 daňového řádu, dle kterého se daňové řízení člení na jednotlivá dílčí řízení. Mezi základní dílčí řízení lze začlenit řízení nalézací a řízení při placení daní. V rámci řízení nalézacího je daň „nalézána“, slovy zákona vyměřována či doměřována. V rámci řízení při placení daní je zákonem zajišťován postup při uhrazení daně, který může být dobrovolný a nedobrovolný.

Samotné řízení nalézací je dle žalovaného nutno fakticky oddělovat od řízení při placení daní, neboť v rámci řízení o opravném prostředku je možno přezkoumávat zákonnost rozhodnutí pouze ve vztahu ke konkrétnímu řízení. Prakticky to znamená, že nemůže uspět odvolací důvod vznesený v rámci odvolání proti rozhodnutí vydanému při placení daně, když tento odvolací důvod bude fakticky směřovat proti rozhodnutí vydanému v rámci řízení nalézacího. Daňový subjekt tak musí střežit svá práva a případnou nespokojenost proti obsahu rozhodnutí vyjádřit v zákonem určené době.

Žalovaný poukázal na to, že v projednávaném případě žalobce napadá exekuční příkaz. Vydáním exekučního příkazu je ve smyslu ust. § 178 odst. 1 daňového řádu zahájeno exekuční řízení a dle ust. § 134 odst. 3 písm. b) bod 3. daňového řádu je exekuční řízení součástí řízení při placení daní. Případné odvolání by tak mělo být spojeno s otázkami nařízení daňové exekuce jako je otázka formální a materiální vykonatelnosti exekučního titulu, běhu lhůty pro placení daně, případně

pravomoci a příslušnosti exekučního orgánu. Dle žalovaného ustálená judikatura správních soudů ve vztahu k soudnímu přezkumu tento výčet doplňuje například o vhodnost a přiměřenost zvoleného způsobu daňové exekuce (viz například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2005, č.j. 2 Afs 8/2004).

Žalobce však dle žalovaného učinil obsahem prvního žalobního důvodu námitku stran zániku práva na vyměření daně a argumentuje usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007 -161. Žalovaný má za to, že není možné v tomto řízení revidovat pravomocně stanovenou daňovou povinnost doměřenou v roce 2001, byť by byla stanovena dle původně i soudně zastávané „teorie 3+1“. V daném případě se jedná o právní předpis, který v rozhodné době nebyl formálně změněn, nýbrž byl pouze aplikován jiný právní výklad. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007-161, dle kterého nemůže změna výkladu účinkovat zpětně. Z uvedeného je zřejmé, že pokud rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sjednotí doposud rozdílný přístup senátů tohoto soudu stejně jako krajských soudů rozhodujících ve věcech správního soudnictví, účinky takového rozhodnutí jsou orientovány výlučně do budoucna.

Exekučním příkazem jsou dle žalovaného mimo jiné vymáhány daňové povinnosti stanovené dodatečnými platebními výměry na základě výsledků daňové kontroly, uvedené ve zprávě o daňové kontrole č.j. 47808101122393013220, ze dne 27.9.2001 a uvedené v exekučním příkazu ze dne 14.5.2012 pod položkami:

002/1 - Dodatečný platební výměr č.j.66616101122391016370 ze dne 02.10.2001
003/3 - Dodatečný platební výměr č.j.66666101122391016370 ze dne 02.10.2001
003/4 - Dodatečný platební výměr č.j.66682101122391016370 ze dne 02.10.2001
003/5 - Dodatečný platební výměr č.j. 66698101122391016370 ze dne 02.10.2001

Předmětné dodatečné platební výměry byly vydány 2.10.2001, tedy před vydáním usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007-161.

K druhé žalobní námitce poukazující na nepřípustnou změnu rozhodnutí správce daně ohledně exekučních nákladů žalovaný uvedl, že ustanovení správního řádu na daňové řízení nedopadá. Citoval úpravu uvedenou v ust. § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu s tím, že je v daňovém řízení ustanovením speciálním k ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí původního žalovaného, podle kterého dle ust. § 183 odst. 1 daňového řádu vznikla žalobci jako odvolateli vydáním exekučního příkazu povinnost uhradit na nákladech za nařízení daňové exekuce částku 16.226 Kč, a tyto náklady jsou vymáhány v souladu s ust. § 182 odst. 4 a 6 daňového řádu současně s nedoplatkem, pro který je exekuce nařízena. Protože náklady za nařízení exekuce u nedoplatků uvedených pod položkami 003/1, 003/2, 003/3, 003/4 a 003/5 stanoveny nebyly, žalovaný tak učinil v

napadeném rozhodnutí. Exekuční náklady za nařízení daňové exekuce exekučním příkazem č.j. 816751121223940707248 jsou stanoveny z vymáhaných nedoplatků ve výši 16.226 Kč (tj. 2% což je součet vymáhaných nedoplatků 811.374,20 Kč, zaokrouhlený na stokoruny dolů, tedy 811.300 Kč).

Žalovaný v závěru navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobce odkázal na žalobní důvody specifikované v žalobě. Za správné označil částečné vyhovění odvolacím námitkám jak žalovaný učinil v napadeném rozhodnutí, tvrdil však, že žalovaný chybně své závěry nepromítl do dalších uplatněných nároků vyčíslených a uvedených v exekučním příkazu. Uvedl, že žalobce se dovolává toho, aby šestiletá promlčecí lhůta byla uplatněna u všech ostatních rozhodnutí, nejen u těch, kterými byly vyměřeny daně za zdaňovací období let 1996 – 1999. V této souvislosti uvedl, že s ohledem na odkazy, které uplatnil v žalobě v odst. 3 a 4 na straně 3, samozřejmě trvá na tom, že z pohledu ustálené judikatury byly tyto daně vyměřeny po uplynutí prekluzivní lhůty dané v ust. § 47 odst. 1, 2 zákona o správě daní. Připomněl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2011, sp. zn. 5 Afs 35/2009, dále pak uvedl, že souhlasí s odkazem žalovaného na rozhodnutí téhož soudu 8 As 47/2005 a 2 Afs 81/2004. Žádal ale, aby byla tato rozhodnutí použita při šetření dodržení šestileté prekluzivní lhůty u všech titulů, které byly podkladem pro vydání exekučního příkazu.

Zástupce žalobce dále reagoval na stanovisko žalovaného, které zaujal k námitce týkající se zvýšení nákladů daňového řízení tak, jak byly, na rozdíl od rozhodnutí správce daně, vyčísleny žalovaným v napadeném rozhodnutí. Trval na tom, že použití zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, konkrétně pak jeho ustanovení § 90 odst. 3 je v tomto případě zcela na místě. Soud by se dle jeho názoru měl zabývat nejenom námitkou prekluze vymáhat daň, ale i námitkou prekluze daň vyměřit dle § 47 odst. 1, 2 zákona o správě daní. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalovaného nesouhlasila s tím, že by v exekučním příkazu vyjmenované pohledávky byly prekludovány a zdůraznila, že je povinností daňových orgánů vždy kontrolovat, zda nedošlo k prekluzi uplatněných nároků. V daném případě nebyla prekluze shledána. Pokud jde o změnu výkladu § 47 odst. 1, 2 ve směru počátku běhu této lhůty z původních 3+1 na tři roky, lze tento výklad uplatnit pouze do budoucna, nikoliv již na věci rozhodnuté.

Pokud jde o exekuční náklady, zdůraznila, že vznikají ze zákona a správce daně chybně vyložil ustanovení § 183 odst. 1 daňového řádu, což žalovaný v napadeném rozhodnutí napravil. Tento postup je zcela v souladu s ust. § 114 odst. 2,3 daňového řádu. Trvala na zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a neshledal žalobu důvodnou.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správce daně vydal dne 14.5.2012 exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobce u Hypotéční banky, a.s., na vymožení nedoplatků v celkové výši 907.082 Kč a nákladů exekučního řízení ve výši 1.654 Kč. Podkladem pro exekuční příkaz byly výkazy nedoplatků sestavené ke dni 14.11.2008, pod č.j. 89802/08/223911/5619 a ke dni 10.5.2012 pod č.j. 87386/12/223940707248, č.j. 87449/12/223940707248 a č.j. 87529/12/223940707248.

Výkaz nedoplatků vystavený ke dni 14.11.2008 byl podložen platebními výměry na penále na daň z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 1997, úrok z prodlení z úhrad daňových povinností na daních z příjmů fyzických osob podávajících daňové za zdaňovací období let 2006 a 2007 a konečně dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997.

Výkazy nedoplatků sestavené ke dni 10.5.2012 byly podloženy dodatečným platebním výměrem na daň příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob rok 1997, platebním výměrem na penále na daň z převodu nemovitostí za období od 8.10.1999 do 17.1.2000, platebním výměrem na daňové penále na daň z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 1998, dodatečnými platebními výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1996, 1998 a 1999 a konečně platebním výměrem na daňové penále na daň z převodu nemovitostí za období od 8.10.1999 do 23.10.2003 a vyměřením daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za rok 2005.

Platební výměry případně dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob i platební výměry na penále a úrok z prodlení byly vydány v období od 15.2.2000 do 10.9.2008 a nabyly právní moci. To nesporně ani žalobce, dožaduje se však s odkazem na ust. § 47 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007-166, aby byl aplikován výklad citovaných ustanovení, jak ho přijal ve svém rozhodnutí ze dne 2.12.2008, I.ÚS 1611/07, Ústavní soud ČR. Podle něho právo vyměřit nebo doměřit daň zaniká po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, v němž daňová povinnost vznikla, nikoliv od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání. Tato změna výkladu, dosud zastávaného v rozhodovací praxi krajských soudů i Nejvyššího správního soudu, znamenala zkrácení prekluzivní lhůty ze čtyř na tři roky. Se žalobcem lze souhlasit, že lhůta k vyměření daně za rok 1999 podle citovaného výkladu Ústavního soudu skončila, pokud nedošlo ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní k jejímu přerušení, dne 31.12.2003. To však nemůže změnit nic na závěru, že v době vydání shora citovaných rozhodnutí postupoval správce daně v souladu s ustálenou judikaturou, která zastávala výklad odlišný. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud ve své rozsudku ze dne 21.10.2008, č.j. 8 As 47/2005-86, v čl. VIII, pokud „rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sjednotí doposud rozdílný přístup senátů zdejšího soudu stejně jako krajských soudů rozhodujících ve věci správního soudnictví, účinky tohoto rozhodnutí jsou orientovány výlučně do budoucna....Změna či zpřesnění judikatury není ani dostatečným

důvodem pro použití mimořádných opravných prostředků ve věcech týkajících se stejného právního problému, které však byly před vydáním usnesení rozšířeného senátu pravomocně skončeny ve správním řízení a proti kterým nebyla v odpovídající lhůtě podána správní žaloba.“ Stejně je podle názoru krajského soudu nutné přistupovat i k aplikaci citovaného rozhodnutí Ústavního soudu. Toto stanovisko krajský soud zmiňuje spíše jen na okraj, neboť je především třeba souhlasit se žalovaným, že v rámci řízení o opravném prostředku proti exekučnímu příkazu je možno přezkoumávat zákonnost pouze tohoto rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Nelze však přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, které tvoří exekuční titul, tedy v posuzovaném případě rozhodnutí o vyměření daně, penále a úroku. Stejný názor vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 26.10.2005, č.j. 2 Afs 81/2004-54, kde konstatoval, že „*Námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedené exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.*“

Námitky žalobce, brojící proti postupu správce daně při vyměření daně a jeho příslušenství, musel krajský soud z důvodů výše uvedených hodnotit jako nedůvodné.

Při jednání před soudem zástupce žalobce poukázal na odkazy uvedené v žalobě a dovolával se uplatnění šestileté promlčecí lhůty pro vymáhání daňových nedoplatků. Krajský soud proto zkoumal, a musel tak činit z úřední povinnosti vzhledem k ust. § 160 daňového řádu, zda nebyla překročena lhůta stanovená k vybrání a vymáhání daňových nedoplatků. Podle odst. 1 citovaného ustanovení *nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti.*

Podle odst. 2 § 160 *byl-li před uplynutí lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odst. 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn. Dle odst. 5 lhůta pro zaplacení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku podle odst. 1.*

Krajský soud jednotlivé exekuční tituly uvedené v exekučním příkazu ze dne 14.5.2012 prověřil z pohledu ust. § 160 daňového řádu a neshledal, že by jím byl vymáhán nedoplatek po uplynutí prekluzivní lhůty. Konkrétně pak ohledně úroků z prodlení uvedených pod pol. 001/2-5 (když ohledně položky 001/1 bylo námitce žalobce rozhodnutím žalovaného vyhověno) u daně z příjmů za roky 2006 a 2007 byly dne 9.10.2008 vydány výzvy k úhradě daňového nedoplatku dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní. Daň z příjmů fyzických osob za rok 1997 (pol. 002/1) byla

žalobci vyměřena 2.10.2001, na vymození nedoplatku byl dne 25.10.2002 vydán exekuční příkaz, dne 5.11.2008 výzva dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní. Pol. 003/1 představuje penále k dani z převodu nemovitosti vyměřené dne 12.5.2000, k jeho vymození byl vydán dne 14.5.2003 exekuční příkaz a dne 5.11.2008 výzva dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní. Pol. 003/2 je penále k dani z příjmů fyzických osob za rok 1998 bylo vyměřeno dne 4.9.2000, k vymození vydán dne 14.5.2003 a dne 5.11.2008 exekuční příkaz. Pod položkami 003/3,4,5 jsou uvedeny dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za roky 1996, 1998 a 1999, které byly vydány dne 2.10.2001, exekuční příkaz k vymození dne 14.5.2003 a výzva dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní dne 5.11.2008. Konečně pol. 004/2 představující penále k dani z převodu nemovitostí, které bylo vyměřeno dne 30.1.2004, výzva k zaplacení dle § 73 odst. 1 byla vydána 25.11.2010 a pod pol. 004/2 byla uvedena daň z příjmů fyzických osob za rok 2005, vyměřená dne 22.5.2006.

V podané žalobě žalobce jinou námitku zpochybňující zákonnost správcem daně vydaného exekučního příkazu ze dne 14.5.2012, č.j. 87675/12/223940707248, neuplatnil a napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal pouze to, že v jeho neprospěch zvýšil exekuční náklady z částky 1.654 Kč na částku 16.226 Kč. I tady netvrdil, že by žalovaný při stanovení exekučních nákladů nesprávně vyložil ust. § 182 odst. 4 a 6, pouze namítal, že ve smyslu ust. § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu neměl žalovaný oprávnění zvýšit je v jeho neprospěch, pokud nepodal do nákladů odvolání.

Tuto námitku pokládá krajský soud za nedůvodnou. Především použití správního řádu ve věcech správy daní výslovně vylučuje ust. § 262 daňového řádu. Na rozdíl od postupu odvolacího orgánu v řízení podle § 90 správního řádu je v ust. § 114 odst. 2 daňového řádu uvedeno, že *odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvoláním uplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*

Žalovaný z citovaných ustanovení vycházel a jeho postup je s nimi plně v souladu. Krajský soud proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný účtoval úhradu jízdného služebním vozidlem z Brna do Hradce Králové a zpět ve výši 1.998 Kč a stravné pověřeného pracovníka ve výši 66 Kč. Bylo proto rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 28. června 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu